

Arrest

nr. 255 387 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2021 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Druivenstreek op 15.03.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.
Voornaam: P.
Geboortedatum: [...]1975
Geboorteplaats: M. C.
Nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, volle toepassen,

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich*
 - *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze*
- uiterlijk op 15.03.2021.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2008 in België te verblijven, hij heeft toen zijn eerste asielaanvraag ingediend. De RvV heeft die aanvraag definitief verworpen op 07.12.2009. Daarna volgden nog twee asielaanvragen, die respectievelijk op 23.02.2010 en op 29.09.2011 geweigerd werden. Sindsdien blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 23.02.2010, 05.12.2011, 24.09.2015 en 08.10.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht en van het voorzichtigheidsbeginsel. Verzoeker voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"En ce que, la décision attaquée a pour objet d'éloigner Monsieur M. du territoire ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée ; la partie adverse n'a pas valablement motivé l'acte attaqué puisqu'elle n'a nullement tenu compte de tous les éléments de la cause ;

En effet, l'ordre de quitter le territoire a été délivré à la partie requérante sur base des articles 7, al.1er, 2 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

La partie adverse ne procède pas à un examen attentif et sérieux de la situation ni ne réalise de mise en balance des intérêts en présence.

Or, Monsieur M. n'a eu, à aucun moment donné, la possibilité de pouvoir expliquer sa situation.

Il s'avère dès lors que la décision querellée a été rendue sans tenir compte de l'ensemble des éléments propres à la situation et n'est dès lors pas adéquatement motivée. La partie adverse n'a pas recueilli toutes les informations nécessaires avant de prendre pareille décision. Elle ne s'est donc nullement prononcée en connaissance de cause.

La partie adverse a donc commis une erreur d'appréciation en rendant une décision enjoignant à Monsieur M. de quitter le territoire.

Eu égard à ce qui précède, la décision querellée doit être annulée.

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

La partie adverse est tenue à une obligation de motivation formelle, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ce qu'elle n'a pas respecté en l'espèce.

Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : La motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (CE, arrêt n° 105.385 du 5 avril 2002 ; dans le même sens : CE, arrêts n° 187 791 du 6 novembre 2008, n° 156 997 du 28 mars 2006 et 111 741 du 8 octobre 2002). Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise (CCE, 29/01/2015, n°137517) et le caractère adéquat d'une motivation formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, la décision querellée ne se fonde pas sur la situation réelle de la partie requérante.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. El n'est manifestement pas le cas en l'espèce. »(CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

La partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières de Monsieur M., (problèmes de santé - impossibilité de rentrer en Angola car plus aucune attache là-bas)

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision en tous points légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et /a nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » (C.E., arrêt n° 183464, 27 mai 2008)

Ou encore que :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000)

«Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

En l'espèce, il y a un défaut de minutie manifeste.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chairi, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

Le principe de bonne administration, inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux, est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier, (arrêt AA.M contre Irlande (C-277/11))

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres au requérant - à savoir l'existence d'une vie privée sur le territoire - et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Partant, la motivation est insuffisante, l'appréciation est erronée et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een geïndividualiseerde motivering in feite en in rechte, aangezien geen rekening is gehouden met alle elementen eigen aan de zaak. Verder stelt verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik de mogelijkheid heeft gehad om zijn situatie toe te lichten. Aangezien de beslissing werd genomen zonder rekening te houden met het geheel van de elementen eigen aan zijn situatie, is deze niet afdoende gemotiveerd. Doordat de gemachtigde niet alle noodzakelijke informatie heeft verzameld alvorens een beslissing te

nemen, heeft hij geen beslissing genomen met kennis van zaken. Bijgevolg heeft de gemachtigde volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout begaan.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Volgens verzoeker steunt de bestreden beslissing niet op de reële situatie van verzoeker. Verzoeker wijst daarbij op zijn gezondheidssituatie en op de onmogelijkheid om naar Angola terug te keren aangezien hij daar geen banden meer heeft.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel. Thans heeft de gemachtigde volgens verzoeker een manifeste onzorgvuldigheid begaan. Hij heeft volgens verzoeker geen rekening gehouden met zijn privéleven op het grondgebied en vervolgens ook niet adequaat de beslissing gemotiveerd. Verzoeker concludeert dat de motivering niet afdoende is en er een verkeerde feitenbeoordeling is.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursleden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar de motieven in rechte en in feite. In rechte verwijst de gemachtigde naar de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond voor de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn. Bij het nemen van een bevel dient de gemachtigde ook rekening te houden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder motiveert de gemachtigde in feite. Wat betreft het nemen van het bevel wijst hij op het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn aanhouding. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven te hebben, of minderjarige kinderen in België, noch medische problemen. Wat betreft de motieven in feite aangaande de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn, wijst de gemachtigde op een risico op onderduiken. Hij stoelt dit onder meer op het feit dat verzoeker, na zijn drie verzoeken om internationale bescherming, die allen werden geweigerd, de laatste op 29 september 2011, niet heeft getracht zijn situatie nog te regulariseren. De gemachtigde stipt ook aan dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en tot slot wijst de gemachtigde erop dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan vier bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker duidelijk de redenen kan lezen waarom de bestreden beslissing is genomen en kan beoordelen of er aanleiding toe bestond een beroep in te stellen, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 4 van de voornoemde wet bepaalt wat volgt:

"De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:

1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;

2° de openbare orde kan verstoren;

3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;

4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht".

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is, hetgeen is neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij meent dat niet met alle elementen is rekening gehouden, mede omdat de gemachtigde hem niet heeft gehoord, zodat hij niet met kennis van zaken heeft geoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker wel werd gehoord op 15 maart 2021 en dus op de dag van het nemen van de bestreden beslissing. Er wordt in de bestreden beslissing zelf ook verwezen naar de verklaringen van verzoeker. Er blijkt dat verzoeker niets kenbaar heeft gemaakt betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, zijn familie- en gezinsleven, zijn gezondheidstoestand en ook op de vraag of er nog elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan, heeft verzoeker niets aangehaald. De motieven van de bestreden beslissing dienaangaande vinden dus steun in het administratief dossier. De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat hij een beslissing heeft genomen zonder kennis van zaken, noch dat verzoeker niet op dienstige wijze werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde niet met zijn reële situatie heeft rekening gehouden, zoals onder meer met zijn gezondheidsproblemen en met de onmogelijkheid om terug te keren naar Angola aangezien hij daar geen banden meer heeft, kwam het verzoeker toe op het ogenblik dat hij daarover werd gehoord, op de dag van de beslissing, elementen aan te halen. Verzoeker heeft verklaard geen elementen te willen kenbaar maken aangaande zijn gezondheidstoestand, noch andere elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan. In het verzoekschrift wordt niets concreet verduidelijkt aangaande de gezondheidsproblemen en het administratief dossier blijkt ook geen medische attesten te bevatten.

Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat geen rekening is gehouden met zijn privéleven op het grondgebied. Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de dag van de bestreden beslissing geen melding heeft gemaakt van het feit dat zijn privéleven in België een element zou zijn dat zijn onmiddellijke terugkeer naar Angola in de weg zou staan. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het parcours dat verzoeker in België heeft afgelegd. Er wordt uitdrukkelijk naar de afgewezen verzoeken om internationale bescherming verwezen, waarbij het laatste verzoek werd geweigerd door het CGVS op 29 september 2011. Nadien heeft verzoeker geen stappen meer gezet om zijn verblijf in België te regulariseren. Verder blijkt eveneens dat verzoeker vier bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gehad, op 23 februari 2010, op 29 november 2011, op 24 september 2015 en op 8 oktober 2016. Het beroep tegen het bevel van 24 september 2015 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 162 043 van 15 februari 2016. Het beroep tegen het bevel van 8 oktober 2016 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 241 516 van 28 september 2020. De gemachtigde kon in het kader van het privéleven op rechtmatige wijze opmerken dat verzoeker niet bewijst dat hij gevolg heeft gegeven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde wel heeft rekening gehouden met het privéleven en er blijkt ook dat dit privéleven in België zich heeft ontwikkeld ondanks talrijke bevelen om het grondgebied te verlaten, en dus in illegaal verblijf. Uit het administratief dossier blijkt ten overvloede dat ten aanzien van verzoeker nog op 6 februari 2018 een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2016 werd genomen. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift ook niet welke elementen in het licht van zijn privéleven zich zouden verzetten tegen de bestreden beslissing behalve de vage bewering dat hij geen banden meer heeft in Angola.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van de motiveringsplicht of van het voorzichtigheidsbeginsel blijkt evenmin. Eveneens kan de Raad geen manifeste appreciatiefout aannemen.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation privée et familiale de Monsieur M. et ce, après un séjour ininterrompu de près de 13 ans sur le territoire.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et n'a donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence.

L'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie familiale et la vie privée : (F. JULIEN-LAFERRIERE, Note de Jurisprudence, CE, 19 avril 1991, Belgacem et Babas », AJDA, 20 juillet/20 août 1991, p. 551)

Or, la partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation quelle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Monsieur M. dans le respect de sa vie familiale et privée.”

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met een onafgebroken privéleven van 13 jaar op het grondgebied. De gemachtigde heeft aldus geen afweging gemaakt van de aanwezige belangen. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde op geen enkele wijze beoogd om een juist evenwicht te hebben tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging in zijn fundamentele rechten, zijnde het respect voor zijn familie- en privéleven.

Het Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat artikel 8 van het EVRM naast het familieleven eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet kan beschouwd worden als een “gevestigde” immigrant. Er kan wel niet ontkend worden dat verzoeker blijkens het administratief dossier reeds lange tijd, bijna 13 jaar, zich op Belgisch grondgebied bevindt. Echter, zoals supra reeds uitvoerig toegelicht, is de gemachtigde ingegaan op dit langdurig verblijf door te wijzen op het procedureel parcours van verzoeker in België. Verzoeker ontkent niet dat zijn verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan vier bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt dat verzoeker zelf ok niet heeft aangehaald dat er elementen uit zijn privéleven waren die zich tegen de terugkeer naar Angola verzetten als hij hierover werd gehoord op de dag van de bestreden beslissing. De Raad neemt dan ook niet aan dat verzoeker een beschermingswaardig privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Indien geen beschermingswaardig privéleven blijkt, moet de gemachtigde ook niet overgaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het familieleven, heeft verzoeker tijdens zijn gehoor ook geen gewag gemaakt van familieleden op Belgische grondgebied. De gemachtigde stipt dit terecht aan in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft ook geen beschermingswaardig familieleven aannemelijk gemaakt in België.

De gemachtigde kon dan ook terecht stellen dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES